

RECITATIV.

Ja, en Segerfest är din fullbordan,
 Jätte-verk af Sveas starka arm!
 Blåse Vestan eller storme Nordan,
 Trygg hon möter dem med härdad barm.
 Lik en flod-gud uppå egna vågor
 Går hon, och på strand dess Lejon-par;
 Bjuder tiden svara på de frågor,
 Der blott vinning fordrar svar.

Mellan berg och brådjun träd i dagen,
 Nordens kraft du speglar i ditt bryn,
 Stolta Flod! ur Sveas fjällbarm dragen,
 Vintergatan lik, som famnar skyn.
 Ut till hafvet vill din fria bana,
 Sen du gästat Göthers blomstergård.
 Hvarje Flagg du bär blir segerfana,
 Hvarje Sluss — en minnesvård.

Allt stort och fosterländskt, i tanke eller bragd,
 Vann Svenska Folkets lof, vann hyllning alla tider;
 Och denna Högtidsdag, af häfden förutsagd,
 Ser tankens djerfva plan till handling förd omsider.
 Re'n Heden-timas Sago-brått,
 För den som runorna förstått,
 Har tydt Wafthrudners spådoms-anda:

Att Manhem aldrig förr skall njuta fridens lott,
 Än Vetterns vågor sig med båda hafven blanda.
 Ej Saga trodde, att, en tid,
 Dess gåta, syftande på evig fejd och strid,
 Af möjligheten skulle tydas,
 Och konsten af naturen lydas.

Men WASA det förstod, när han, som fridlös, drog
 Till Varge-vad och Orma-skog *),
 Och såg sitt fosterland, af våldet på dess stränder,
 Förblöda under lejda händer,
 I brist af endrägt, brist af hamn, —
 Försvarets hjerta, lagdt i egna fjällars famn.
 Då skar han med sitt Svärd i kalla fosterjorden,
 Ett tecken, långsamt Götha-älf,
 Och sade minnesvärda orden:
 Den dagen gryr, då höga Norden
 Skall vinna sjelfbestånd: När inhemsk kraft är vorden
 Nog för sig sjelf.

Och GUSTAF ADOLF, sänd att Nordens hopp bevaka,
 Beslöt, förrän han föll i sina Segrars glans,
 Att ge åt Sverges Haf dess skattfrihet tillbaka,
 Och sluta ett fördrag som ej med svärdet vanns.

*) Ställen bredvid öfversta höjden af Götha Canal.